

Ministeren nævnedes som Konklusion af sine Udtalelser, at hvis man kan forhandle sig til Rette og finde Korn frem hos det Landbrug, der har for meget, saa er jo der en Mulighed. Det plejer, synes jeg, ikke at være den Vej, en Regering anviser, naar den for øvrigt har Sympati for det Formaal, som Forslagsstillere tilsigter, at sige, at de selv kan forhandle sig til Rette med de andre Parter. Man plejer at kunne paaregne Regeringens Medvirken som Leder af Forhandlingen. Det er dog en ret naturlig Opgave for en Regering, at den leder Forhandlingerne, og hvis Ministeren kunde have omsat sin Sympati i en Anvisning paa en anden Fremgangsmaade, der vilde have ført til det, man ønsker, saa vilde der have været Mulighed for denne Forhandling; men den synes jo meget lille efter de Udtalelser, der fremkom.

„Familiegrisen“ tror jeg i Grunden, det vil være rigtigere at gemme, indtil den skal have Kniven. Jeg tror ikke, det er værd, vi beskæftiger os syndeligt med den paa det nuværende Tidspunkt. Vi har nu faaet at vide, at der kun er 53 000 og deraf endda kun 9 000 — saa vidt jeg husker rigtigt — i Byerne, der har gjort Brug af denne Anvisning paa Familiegrisen. Man vil altsaa se, at Tilslutningen hertil har været meget ringere, end man har forudsat. Jeg kunde godt have henvist Ministeren, hvis han endelig vilde finde et Kælenavn til denne Familiegris, til hans egen Lejr. — jeg tror f. Eks. at Søren Jensen, Hyldegaarden, ogsaa har udstyret den med et Kælenavn, men dette var ikke mit Formaal. Det er dog ganske urigtigt, naar Ministeren i sine Udtalelser vil ligesom fremkalde det Indtryk, at jeg skulde have udtalt mig imod, at Smaakaarsfolk paa Landet blev Selvforsørgere med Flæsk ved at faa udleveret Korn til denne Gris. Det er fuldkommen i Strid baade med min Stilling i det staaende Landbrugsudvalg og mine Udtalelser her. Ministeren brugte ogsaa den Vending, at det var ejendommeligt, at jeg havde udtalt mig saa nedsettende om den Gris, da jeg selv havde været med til i det staaende Landbrugsudvalg at anbefale den. I den Anledning maa jeg maaske have Lov til at citere lidt af det staaende Landbrugsudvalgs Indstilling paa Mødet den 13. Juni 1918. Det hedder i denne: „I Anledning af de med Indenrigsministeriets Skrivelse af 11. Juni d. A. modtagne Skrivelser fra Ernæringsraadet vedrørende Sikring af Befolkningens Forsyning med Flæsk i Tiden fra den 1. Oktober d. A. til den 30. September 1919 vedtog Udvalget at udtale, at det ikke mener at

turde paatage sig Ansvaret ved i det Omfang som af Ernæringsraadet foreslaaet at anbefale Uddelingen af det i Skrivelserne omhandlede Kvantum Korn og Foder fra Statens Lagre til Svinehold i de egentlig større Byer, idet man frygter for, at man derved frister Bybeboerne til at paabejgende et Svineopdræt, hvortil de savner fornødent Kendskab, og som ikke vil kunne føre til et tilfredsstillende Resultat med det Kvantum Korn, der stilles i Udsigt“. Det forekommer mig ikke, at denne Udtalelse er væsentlig forskellig fra de Udtalelser, jeg brugte; men det er ganske nødvendigt efter Ministerens Udtalelser, at ærede Medlemmer bliver gjort bekendt dermed. Og saa slutter endda det staaende Landbrugsudvalgs Indstilling paa Mødet den 13. Juni i Aarsaaledes: „En Forudsætning for Udvalgets Tilslutning er dog, at der til dette Formaal ikke udloves mere end de i Ernæringsraadets Skrivelse anførte 50 000 hkg Korn og 150 000 hkg Affaldsprodukter, og at der ved Udlevering af højst 200 kg er een Familie, der erklærer sig rede til herefter i Tiden fra den 1. Oktober 1918 til 30. September 1919 at være Selvforsørger med Flæsk og Fedt“. Jeg tror, at denne Forudsætning allerede er brudt, idet der vist er udleveret mere end forudsat i det staaende Landbrugsudvalg. Thi man maa ikke glemme, at Folk ved at opfede Svin og saaledes blive Selvforsørgere fraskriver sig Retten til at faa Flæsk udleveret, og det er ikke givet, fordi de har anvendt en Del Penge paa Indkøb af en Gris og af Fodermidler, at der saa kommer det fornødne Kvantum Flæsk ud af det, saa Familien kan være tjent med det. Det, synes jeg, man ikke maa overse.

Ministeren sagde til Slutning som Begrundelse af, at han ikke kunde slutte sig til dette Forslag, at Staten saa maatte tage Ansvaret for dets Gennemførelse. Det er rigtigt, men Ministeren maa ogsaa huske, at Ministeren ogsaa maa tage Ansvaret for, at Forslaget ikke gennemføres, og tage Ansvaret for de Følger, dette kan medføre, og jeg synes, at man fra anden Side tager for let paa det. Jeg tror, at Hr. Ulrich havde Ret, naar han i Slutningen af sin Udtalelse fremsatte den Formodning, at Mælkeproduktionen vilde aftage betydeligt. Jeg synes derfor, at vi alle, naar dette nu er ret sandsynligt, skulde hjælpes ad at raade Bod, medens Tid er, paa de Vanskeligheder, som vil opstaa, naar Befolkningen i Byerne saavel som paa Landet i den kommende Winter staar med deres Ernæringskort og ikke kan faa dem honoreret. Udskyder man Ændringen, til Kornet er afleveret, er det for sent, og Ordet